

РЕШЕНИЕ

№ 547

гр. София, 01.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 45 състав,
в публично заседание на 17.01.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **2631** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 13, ал. 9 от Закона за енергетиката (ЗЕ).

Образувано е по жалба с вх. № 6437 от 24.02.2020 г. от „ЕКОБУЛКОС“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], с адрес: обл. Л., общ. Л., [населено място], [улица], представлявано от управителя К. С. П. – управител, срещу Решение № Ц – 14 от 01.07.2014 г. на Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР), с което на основание чл. 31, ал. 8 от ЗЕ и чл. 23, ал. 1 и ал. 2 и чл. 51, ал. 2 от Наредба № 1 от 18 март 2013 г. за регулиране на цените на електрическата енергия (отм. - ДВ. бр. 25 от 2017 г.) са определени, считано от 01.07.2014 г., цени за изкупуване на електрическата енергия, произведена от възобновяеми източници, когато инвестицията за изграждането на енергийния обект се подпомага със средства от национална или европейска схема за подпомагане, без ДДС, като решението се обжалва в частта по т. 14 „Ф. с инсталирана мощност над 30 кВтр до 200 кВтр“, колона 9, цена 100, 41 лева, приложима по отношение на жалбоподателя.

В жалбата се излагат аргументи за нищожност на административния акт. Посочено е, че актът е издаден от некомпетентен орган. Не е спазена установената форма. Съществено са нарушени административнопроизводствените правила. Налице е противоречие с материалноправните разпоредби. Налице е несъответствие с целта на закона. В жалбата е посочено, че на КЕВР е поверено управлението в областта на енергетиката, в това число и определянето на цени по чл. 31, ал. 8 от ЗЕВИ, при

спазване на реда, определен в Наредбата по чл. 36, ал. 3 ЗЕ. По аргумент на противното основание от чл. 13, ал. 3 ЗЕ Комисията няма право да се произнася с немотивирани решения. Нарушена е разпоредбата на чл. 47, ал. 1 от Наредба № 1 от 18 март 2013 г. за регулиране на цените на електрическата енергия. В решението не е посочена регулаторната база на активите; нормата на възвръщаемост на капитала и съответните цени.

Ответникът по оспорването - Комисия за енергийно и водно регулиране (КЕВР), чрез юрисконсулт С. П. оспорва жалбата и заявява твърдение за законосъобразност на оспорения акт. Претендира разноски.

Заинтересованата страна - „ЧЕЗ Електро България“ АД (ново наименование „Електрохолд Продажби“ АД), представлява се от В. И. – служител с юридическа правоспособност. Моли жалбата да се остави без уважение. Претендира съдебни разноски. Представя списък по чл. 80 ГПК.

С определение от 01.09.2020 г. АССГ, 17 състав, Трето отделение, е спрял съдебното производство по дело № 2631/2020 г. по описа на АССГ, III отделение, 17 състав до приключване на административно дело № 10514/2019 г. по описа на АССГ, III отделение, 46 състав с влязъл в сила акт.

По делото е постъпил заверен препис от Решение № 7454 / 27.07.2022 г. на ВАС, Трето отделение, с което е оставено в сила решение № 6042 / 04.11.2020 г. по административно дело № 10514/2019 г. на АССГ. С оглед на това обстоятелство съдебното производство по делото е било възобновено и делото е било насрочено за разглеждане в открито съдебно заседание.

Административен съд София-град, след като обсъди представените по делото доказателства и становището на страните намира за установено от фактическа страна следното:

В Административен съд София – град е постъпила жалба с вх. № 6437 от 24.02.2020 г. от „ЕКОБУЛКОС“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], с адрес: обл. Л., общ. Л., [населено място], [улица], представлявано от управителя К. С. П. – управител срещу Решение № Ц – 14 от 01.07.2014 г. на Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР). С обжалваното решение на основание чл. 31, ал. 8 от ЗЕ и чл. 23, ал. 1 и ал. 2 и чл. 51, ал. 2 от Наредба № 1 от 18 март 2013 г. за регулиране на цените на електрическата енергия (отм. - ДВ. бр. 25 от 2017 г.) са определени, считано от 01.07.2014 г., цени за изкупуване на електрическата енергия, произведена от възобновяеми източници, когато инвестицията за изграждането на енергийния обект се подпомага със средства от национална или европейска схема за подпомагане, без ДДС, като решението се обжалва в частта по т. 14 „Ф. с инсталирана мощност над 30 кВтр до 200 кВтр“, колона 9, цена 100, 41 лева, приложима по отношение на жалбоподателя.

От приобщените по делото доказателства се установява, че жалбоподателят в качеството му на производител на електрическа енергия от възобновяеми източници има сключен договор с Държавен фонд „Земеделие“, съгласно който (видно от раздел 1, т. 1. 1. От договора), ДФЗ предоставя на „ЕКОБУЛКОС“ ЕООД безвъзмездна финансова помощ, представляваща 77 % за проекти за производство и продажба на енергия от възобновяеми енергийни източници от одобрените и реално извършени от ползвателя разходи, свързани с осъществяването на проект № 11/312/00851 от 13.08.2009 г.

С оглед нормативните изменения в § 18 от ЗИД от ЗЕ, „ЧЕЗ Електро България“ АД е изпратило до „ЕКОБУЛКОС“ ЕООД два броя допълнителни споразумения към

Договор за изкупуване на електрическа енергия. В писмото „ЧЕЗ Електро България“ АД излага ситуацията и основанията в § 18 ЗИД от ЗЕ (обн. – ДВ, бр. 56 от 2015 г.), на които се дължи промяната в размера на приложимата преференциална цена, а именно: за производителите на електрическа енергия от възобновяеми източници чрез енергийни обекти, които са изградени със средства от национална или европейска схема за подпомагане и по отношение на които заявления за подпомагане са постъпили до влизането в сила на ЗЕВИ, се прилагат цените по чл. 31, ал. 8 от същия закон, които последно са определени с решение на Комисията към датата на влизането в сила на ЗИД на ЗЕ, а именно цената, определена по т. 14 от Решение № Ц-14 от 01.07.2014 г. на КЕВР в размер на 100, 41 лв. / MWh., като същевременно дружеството запазва срока за задължително изкупуване съгласно сключения договор. След влизането в сила на § 18 от ПЗР на ЗИД на ЗЕ, обн. - ДВ бр. 56 от 2015 г. приложимото решение на КЕВР за изкупуване на произвежданата електрическа енергия от централата на жалбоподателя е Решение № Ц-14 от 01.07.2014 г. на КЕВР. Цените, които са определени от КЕВР в посоченото решение, не са индивидуални цени за изкупуване на електрическа енергия, произвеждана от конкретен обект, а са цени за групи производители, които се прилагат от крайните снабдителите въз основа на преценка за всеки конкретен случай.

С Решение № Ц-14, считано от 01.07.2014 г. КЕВР е определила цени за изкупуване на електрическата енергия, произведена от възобновяеми източници, когато инвестицията за изграждането на енергийния обект се подпомага със средства от национална или европейска схема за подпомагане. Съгласно т. 14 от диспозитива за ФТЕЦ с инсталирана мощност над 30 kWh до 200 kWh, в която група попада и ФТЕЦ „Т. 1“, като при отчитане на съответния процент безвъзмездно финансиране, цената е 100, 41 лв / MWh.

Недоволен от това решение по отношение на определената цена жалбоподателят го обжалва пред състав на АССГ. С оглед момента на подаване на жалбата жалбоподателят го оспорва само като нищожно.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена от лице с правен интерес от оспорването, поради което е допустима. Съгласно разпоредбата на чл. 149, ал. 5 от АПК оспорването за нищожност не е ограничено във времето.

По отношение на предмета на делото трябва да се има предвид, че то е само за нищожност на административния акт. Въпросът за унищожимостта на административния акт е преклудирал, доколкото жалбата е подадена срещу Решение № Ц – 14 от 01.07.2014 г. на Комисията за енергийно и водно регулиране на дата 24.02.2020 г., т. е. приблизително шест години след издаването на акта от КЕВР. По тази причина въпросът за отмяната на акта като унищожим не е предмет на делото.

Оспореният административен акт се обжалва в частта по т. 14 „Ф. (фотоволтаични електрически централи) с инсталирана мощност над „30 кВт до 200 кВт“, колона 9, с която е определена цена 100, 41 лв / MWh., приложима по отношение на жалбоподателя. Искането за прекратяване на делото от страна на процесуалния представител на ответника е оставено без уважение с протоколно определение от дата 17.01.2023 г. Настоящият състав е приел, че предметът на оспорването е индивидуализиран в достатъчна степен.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

По отношение на компетентността на органа, издал оспорения акт съдът взе предвид следното: Оспореният акт е издаден от административен орган с териториална и материална компетентност. Съгласно чл. 31, ал. 1 от ЗЕВИ в случаите, когато инвестицията за изграждането на енергийния обект за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници се подпомага със средства от национална или европейска схема за подпомагане, електрическата енергия се изкупува от обществения доставчик или съответния краен снабдител по групи цени, определени от КЕВР, при условията и по реда на съответната наредба по чл. 36, ал. 3 от Закона за енергетиката. Следователно налице е компетентност на административния орган да издаде оспорения в настоящото производство акт. Доколкото съгласно Тълкувателно решение № 2 от 14.05.1991 г. по г. д. № 2, ВС, ОСГК административен акт, издаден от некомпетентен по степен орган, е нищожен, то обжалваният акт е валиден. В мотивите на същото решение В. съд е обобщил, че всяка некомпетентност води до нищожност. В този смисъл съдът приема за неоснователни аргументите, изложени в жалбата, че КЕВР има правомощие да се произнася само и единствено с мотивирани решения и доколкото оспореното е немотивирано, то е нищожно. В този смисъл основателни са аргументите, изложени в писмената защита на КЕВР, че съгласно чл. 10, ал. 1 ЗЕ регулирането на дейностите в енергетиката се осъществява от Държавната комисия за енергийно и водно регулиране (наименование към момента на издаване на оспореното решение). Комисията е колегиален орган, който се състои от 7 членове, включително председател. В § 44 от ПЗР на ЗИД на ЗЕ (обн. – ДВ, бр. 17 от 2015 г.) изрично е предвидено, че издадените актове от ДКЕВР по прилагането на ЗЕ и ЗЕВИ запазват действието си.

Обжалваният акт е издаден в изискуемата писмена форма и е мотивиран. Основателни са аргументите, изложени в писмената защита на ответника, че единствено липсата на волеизявление води до нищожност на акта. Решение № Ц – 14 от 01.07.2014 г. съдържа ясен диспозитив. От този диспозитив се разбира ясно волята на КЕВР, а именно: с частта на решението по т. 14, колона 9 Комисията е определила преференциална цена в размер на 100, 41 лв. / MWh. за изкупуване на електрическа енергия, произведена от Ф. с мощност над 30 kWp до 200 kWp. Наличието на ясен и конкретно обособен диспозитив в Решение № Ц – 14 от 01.07.2014 г. води до извод, че административният акт не съдържа порок по чл. 146, т. 2 от АПК, който да води до нищожност.

Принципно порокът нарушаване на административнопроизводствените правила води до унищожаемост. Възможно е това нарушение да доведе и до нищожност. Пример за това е нарушаването на правилото за кворум. Ако колективният административен орган проведе заседание и приеме административен акт, без да е налице кворум – актът е нищожен. Същественото нарушение на производствените правила води до унищожаемост на акта, а особено същественото води до нищожност. Несъществените нарушения на производствените правила не се отразяват върху действителността на административния акт (аргумент от чл. 146, т. 3 АПК). В тази връзка съдът намира, че решението е взето при спазване на изискванията за кворум. По делото е приложено извлечение от протокол (л. 234 от делото) № 95 от проведено закрито заседание на 01.07.2014 г. Заседанието е било ръководено от председателя на комисията Б. Б.. На заседанието са присъствали членовете на Комисията: И. И., Л. М., Е. Б., И. Б. И., М. М., Д. Д. и и. д. Главен секретар (без право на глас). Тоест комисията е била в пълен състав. Бил е налице кворум, за да бъде проведено заседанието редовно.

Основателни са аргументите на ответника, че съгласно чл. 13, ал. 3 от ЗЕ (редакция - ДВ, бр. 66 от 2013 г.) заседанията на комисията са открити, когато се разглеждат заявления за утвърждаване на цени. В конкретния случай производството се е развило служебно по инициатива на комисията, а не по заявление. В процедурата по определяне на преференциални цени на трябва да се провежда открито заседание, а само обществено обсъждане по реда на чл. 14 от ЗЕ (редакция - ДВ, бр. 66 от 2013 г.) Такова е проведено, за което е наличен протокол.

По отношение на порока материална незаконосъобразност трябва да се има предвид, че той води до нищожност, ако е налице пълна липса на условията (предпоставките), визиран в хипотезата на приложимата материалноправна норма; или когато актът е изцяло лишен от законно основание; или когато акт със същото съдържание не може да бъде издаден въз основа на никакъв закон, от нито един орган, налице е нищожност. В останалите случаи порокът материална незаконосъобразност води до унищожаемост. От тази гледна точка не са налице пороци, които да водят до нищожност на обжалвания административен акт. С изтичането на срока за оспорване на административния акт се е погасило правото на оспорващия да иска отмяната на акта като унищожаем. Обжалваното решение на КЕВР – Ц – 14 от 01.07.2014 г. е приложимият акт за определяне на преференциални цени за изкупуване на електрическата енергия. Съгласно това решение приложимият размер на преференциалната цена на изкупуване за ФТЕЦ е в размер на 100, 41 лв / MWh. Изводът се подкрепя от § 18 от Преходните и заключителни разпоредби на Закона за изменение и допълнение на ЗЕ (ПЗР на ЗИД на ЗЕ, обн. - ДВ, бр. 56 от 2015 г.)

Съгласно Решение № Ц-14 от 01.07.2014 г. на КЕВР и чл. 19в, ал. 1 и ал. 2 от НРЦЕЕ (отм.) (новата: чл. 21, ал. 1 и, ал. 2 от НРЦЕЕ от 14.03.2017 г.), цената на електрическата енергия, произведена от възобновяеми източници, когато инвестицията за изграждането на енергиен обект за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници се подпомага със средства от национална или европейска схема за подпомагане, се определя, като преференциалната цена на електрическата енергия за съответната технология се коригира по начин, който да отразява влиянието на одобрените по съответната схема за подпомагане средства и стойността на регулаторната база на активите (РБА) на преференциалните цени се намалява пропорционално със стойността на инвестициите, одобрени за финансиране. Според диспозитива на Решение № Ц-14 от 01.07.2014 г. КЕВР, считано от 01.07.2014 г. КЕВР е определила цени за изкупуване на електрическата енергия, произведена от възобновяеми източници, когато инвестицията за изграждането на енергийния обект се подпомага със средства от национална или европейска схема за подпомагане. Тоест, за да се направи преценка относно приложимостта на конкретна цена трябва да са налице безспорни доказателства относно размера на получената безвъзмездна финансова помощ. От чл. 1. 1 от приетия по делото като доказателство Договор № 11/312/00851 от 12.19.2010 г. за отпускане на финансова помощ по мярка 312 „Подкрепа за създаване и развитие на микропредприятия“ (л. 20 – 25 от делото) безспорно се установява, че Държавен фонд "Земеделие" (ДФЗ) е предоставил на „ЕКОБУЛКОС“ ЕООД безвъзмездна финансова помощ в размер на 77 % от одобрените и реално извършени разходи, свързани с осъществяване на проекта. Следователно приложимата цена за изкупуване на електрическата енергия, произвеждана от ФТЕЦ "Т. 1" е именно в размер на 100, 41 лв./MWh, или цената по т. 14 от Решение № Ц-14 от 01.07.2014 г. КЕВР, която отчита размер на безвъзмездно

финансиране от 70% до 80%. Във връзка с това не се приема становището на жалбоподателя, че решението противоречи на материалния закон до степен на нищожност.

Оспореният като нищожен акт кореспондира изцяло с материалноправната уредба.

Предвид горното трябва да се приеме, че конкретният размер на инвестиционните разходи, извършени от „ЕКОБУЛКОС“ ЕООД за изграждане на ФТЕЦ "Т. 1" не трябва да се отчитат при определянето на цената по Решение № Ц-14 от 01.07.2014 г. на КЕВР и като такива са ирелевантни за правния спор. Действително, както твърди и жалбоподателят, при изследване на въпроса за приложимата преференциална цена от значение е размерът на инвестиционните разходи за всички видове възобновяеми източници, като същия включва всички инвестиционни разходи за машини, оборудване и съоръжения, трансформатори, специфични инвестиционни разходи, в зависимост от технологията, включващи електрически, топлинни и хидравлични инсталации, стоманени конструкции, разходи за развитие на проекта, включително идейни и технически проекти, административни разходи и такси, разходи за присъединяване на енергийния обект, както и други непланирани инвестиционни разходи. Трябва да се има предвид обаче, че преференциалните цени за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници не отчитат конкретни стойности на индивидуален инвестиционен проект, а осреднени такива на основата на официални източници и международния опит, коригирани със специфичните за България обстоятелства. По тази причина и конкретният размер на инвестиционните разходи, извършени от „ЕКОБУЛКОС“ ЕООД за изграждане на ФТЕЦ „Т. 1“ обл. Л., общ. Л., [населено място] са ирелевантни за правния спор извън тези, които законът въздига като база, върху която да се изчисли преференциалната цена на изкупуване.

Нарушението на целта на закона също би могло да доведе до нищожност на акта. Ако административният орган преследва цел, различна от законоустановената, която не би могла да се постигне с никакъв акт, нито на същия, нито на който и да е друг орган, е налице нищожност. Целта на ЗЕВИ е установена в чл. 2, ал. 1, съгласно която основните цели на този закон са: 1. насърчаване на производството и потреблението на енергия, произведена от възобновяеми източници; 2. насърчаване на производството и потреблението на биогорива и енергия от възобновяеми източници в транспорта; 3. създаване на условия за включване на газ от възобновяеми източници в мрежите за пренос и разпределение на природен газ; 4. създаване на условия за включване на топлинна енергия и енергия за охлаждане от възобновяеми източници в топлопреносни мрежи; 5. осигуряване на информация относно схемите за подпомагане, ползите и практическите особености на развитието и използването на енергия от възобновяеми източници на всички заинтересовани лица, участващи в процеса на производство и потребление на електрическа енергия, топлинна енергия и енергия за охлаждане от възобновяеми източници, на производство и потребление на газ от възобновяеми източници, както и на производство и потребление на биогорива и енергия от възобновяеми източници в транспорта; 6. създаване на условия за постигане на устойчива и конкурентна енергийна политика и икономически растеж чрез иновации, внедряване на нови продукти и технологии; 7. създаване на условия за постигане на устойчиво развитие на регионално и местно ниво; 8. създаване на условия за повишаване на конкурентоспособността на малките и средните предприятия чрез производство и потребление на електрическа енергия, топлинна енергия и енергия за охлаждане от възобновяеми източници; 9. сигурност на

енергийните доставки, снабдяването и техническа безопасност; 10. опазване на околната среда и ограничаване изменението на климата; 11. повишаване на жизнения стандарт на населението чрез икономически ефективно използване на енергията от възобновяеми източници. Не се установява някоя от тези цели при издаване на оспореното решение да е нарушена до степен на нищожност. Именно целта по точка 1 на чл. 2, ал. 1 от ЗЕВИ е спазена, като са въведени схеми за подпомагане на производството на електрическа енергия от възобновяеми източници на преференциална цена.

В обобщение трябва да се посочи, че оспореният акт не страда от пороци, които да го правя нищожен в оспорената част.

С оглед изхода на спора и предвид направеното в съдебното производство искане, на ответника следва да бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 300 лева за настоящата инстанция.

С оглед изхода на спора и предвид направеното в съдебното производство искане, на заинтересованата страна трябва да бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 250 лева за настоящата инстанция.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и 2 от АПК Съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на от „ЕКОБУЛКОС“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], с адрес: обл. Л., общ. Л., [населено място], [улица], представлявано от К. П. – управител срещу решение Ц – 14 от 01.07.2014 г. на Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР).

ОСЪЖДА „ЕКОБУЛКОС“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], с адрес: обл. Л., общ. Л., [населено място], [улица], представлявано от К. П. – управител, да заплати на КЕВР сумата от 300 лв. разноски в производството.

ОСЪЖДА „ЕКОБУЛКОС“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], с адрес: обл. Л., общ. Л., [населено място], [улица], представлявано от К. П. – управител, да заплати на „Електрохолд Продажби“ АД сумата от 250 лв. разноски в производството.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в четиринадесетдневен срок от получаването на съобщение за това с препис за страните.

СЪДИЯ: